

ΣΟΝΕΤΑ (*)

ΑΝΕΜΟΜΥΛΟΣ

Ὁ κόσμος εἶναι πλανερό μαγνάδι
Κεντισμένο μὲ ρόδα καὶ μὲ βάρια
Μὲ ἥλιους καὶ μ' ἄστρα ποῦ τὸ ἀπλόν' ἡ Maya
Ἀπάνου στῆς ἀλήθειας τὸ σκοτάδι.
Σ' ἀγαπούσαμε τόσο ἔρμολο γημάδι
Γιατὶ στὴ μέση ἀπ' τῆς ζωῆς τὰ μάγια
Στὴν ψυχὴ μας φανέρονες τὴν ἄγια
Τοῦ θανάτου θωριά, τὸν χρόνον Ἄδη,
Τὸ τίποτε, καὶ ἀνῆξερα στὰ βάθια
Τοῦ εἶναι μας ἐξύπναες μιὰ λαχτάρα
Νὰ γλυτώσουμε ἀπ' ὅλα μας τὰ πάθια,
Τὴν πιερὴ νὰ ξεριζώσουμε κατάρρα
Τῆς ζωῆς καὶ νὰ μποῦμε μονομίας
Στ' ἄδυτα τῆς θεϊκῆς ἀνυπαρξίας.

ΚΑΡΔΑΚΙ

Τ' ἄγνωρα ρεποθέμελα τοῦ ἀρχαίου
Ναοῦ στὸ ἔρμολο ἀκροθαλάσσιο πλάι
Χορταριασμένα κοιτόνται. Γελάει
Γύρου ὁμορφάδα κόσμου πάντα νέου.
Καὶ λέω ποῦ ἀκόμα ἀπ' τὴν κορφὴ τοῦ ὠραίου
Βοινοῦ στ' ἄσπρα ντυμένη ροβολοῦει
Ἡ ἀρχαία ζοῇ καὶ αὐτοῦ φεγγοβολοῦει
Λαμπρὸς τοῦ τεχνίτη Κερκυραίου.
Χρυσόνειρο, σὲ βλέπω γιατί μ' ἔχει
Μαγέψει τὸ νερὸ στὴν κρύα βροσίη,
Ποῦ μέσασθε ἀπὸ τ' ἄγιο χῶμα τρέχει.
Ἔτσι κάποιος θεὸς θὰ τῷ χειρὶ ὀρίσει·
Κι' ὅποιος ξένος ἐκεῖ τὸ χεῖλι βρέχει
Στὰ γονικά του πλάι δὲ θὰ γυρίσει.

EXCELSIOR

Κρύο κρυστάλλο νερὸ τὰ ἡλιοφρονιμένα
Χεῖλια θὰ ὀργάνη. Ἐβγενικὰ ἀνθρωπότη
Θὰ τοὺς φιλέψη πλούσιο φαγοπότη,
Κορμιὰ ἀπ' τὴν πλήθια χάρη ἀλαφρωμένα,
Ἀγάλματα θεῶν ζωντανεμένα
Θάγναντέψουν στὴ Νίμφο ἐκεῖ τὴν πρώτη
Τῆς λεπτειᾶς ἀστραφτερῆ λαμπρότη,
Τὰ στήθια θὰ χαροῦν τὰ πονεμένα.
Καὶ ἀνηφοροῦν οἱ βλάμηδες λεβέντες
Στ' ἀτέλειωτο φαράγγι ὅλο χαλίκι
Μονοσοῖνι μὲ γέλοιο καὶ κουβέντες.
Μὰ ἔχουν ποδάρια καὶ καρδιὲς τσελίκι·
Μὰ τοὺς θεριέβει ἡ ἐλπίδα τοῦ θανάτου
Μὲ τάγιασμα δαφνοστέφανά του.

ΛΗΘΗ

Καλότυχοι οἱ νεκροὶ ποῦ λημονᾶνε
Τὴν πίκρα τῆς ζωῆς. Ὅντας βυθίστη
Ὁ ἥλιος καὶ τὸ σούρουπο ἀκλουθήσῃ
Μὴν τοὺς κλαῖς ὁ καῖμός σου ὅσος καὶ νῖναι.
Τέτοιαν ὥρα οἱ ψυχὲς διψοῦν καὶ πάνε
Στῆς λημονιᾶς τὴν κρυσταλλένια βροσίη,
Μὰ βοῦρκος τὸ νεράκι θὰ μαβρίσῃ
Ἄ στάξῃ γι' ἀφτὲς δάκρυ ὅδε ἀγαπᾶνε.
Κι' ἂν πιοῦν θολὸ νερὸ ξαναθυμοῦνται.
Διαβαίνοντας λειβάδια ἀπὸ ἀσφοδῆλι,
Πόνους παλιούς ποῦ μέσα τους κοιμοῦνται.
Ἄ δὲ μπορῆς παρὰ νὰ κλαῖς τὸ δεῖλι
Τοὺς ζωντανούς τὰ μάτια σου ἄς θρηνησοῦν·
Θέλουν, μὰ δὲ βολεῖ νὰ λημονήσουν.

ΚΑΛΛΙΠΑΤΕΙΡΑ

Ἀρχόντισσα Ροδίτισσα πῶς μῆλκες;
Γυναῖκες διώχνει μιὰ συνήθεια ἀρχαία
Ἐδῶθε. «Ἐγὼ ἔχω ἓνα ἀνίψι, τὸν Εὐκλέα,
Τρία ἀδέρφια γιὸ πατέρας Ὀλυμπιονίκες»
Νὰ μὲ ἀφίσετε πρέπει, Ἐλλαοδίκες,
Καὶ ἐγὼ νὰ καμαρώσω μὲς τὰ ὠραῖα
Κορμιὰ, ποῦ γιὰ τὸ ἀργίλι τοῦ Ἡρακλέα
Παλαίβουν, θιαμαστὲς ψυχὲς ἀντρίκιες.
Μὲ τὲς ἄλλες γυναῖκες δὲν εἶμαι ὁμοία·
Στὸν αἰῶνα τὸ σοῖ μου θὰ γαντάξῃ
Μὲ τῆς ἀντρίας τὴν ἀμόρανα προνόμια.
Μὲ μάλαμα γραμμένους τὸ δοξάζει
Σὲ ἀστραφτερό κατεβατὸ μαρμαρόν
Ὑμνος χρυσὸς τοῦ ἀθάνατου Πινδάρου.

ΜΟΥΧΡΩΜΑ

Φυσάει τ' ἀεράκι μὲ ἀνάλαφρη φόρα
Καὶ τὲς τριανταφυλλίδες ἀργὰ σαλέβει·
Στὲς καρδιὲς καὶ στὴν πλάση βασιλέβει
Ρόδινο σούρουπο, ὥρα μυροφόρα,
Χρυσὴ θυμητικῶν ὀνείρων ὥρα
Ποῦ ἡ ψυχὴ τὴ γαλήνη προμαντέβει,
Τὴν αἰῶνα γαλήνη, καὶ ἀγναντέβει
Σὰ γιὰ στερεὴ φορὰ κάθε τῆς γνῶρα
Ἀξέχαστη· ξανθὲς κριντοραχὴλές
Ἀγάπες, γαλανὰ βασιλεμένα
Μάτια ὀργὰ καὶ φιλιὰ καὶ ἀνατριχίλες
Καὶ δάκρυα· πλάνα δῶρα ζηλεμένα
Τῆς ζήσης ποῦ ἀγνοσβύεται καὶ τελειώνει
Σὰν τὸ θαμπὸ γιουλί ποῦ ὀλοένα λυώνει.

Λ. ΜΑΒΙΛΗΣ

(*) ΣΗΜ. ΤΟΥ ΝΟΥΜΑ. Ὅπως τὸ τάξαμε στὸ πε-
ρασμένο φύλλο, θάρχινῆσουμε ἀπὸ τὸ σημερὸν φύλλο ξα-
νατυπώνοντας τὰ ποιήματα τοῦ Μαβίλη, γιατί δὲ μᾶς
ἔμεινε κανένα ἀντίτυπο ἀπὸ τὸν ἀριθ. 496, τὸν ἀφιερω-
μένο στὸ Μαβίλη, καὶ φύλλα ὀλοένα μᾶς ζητιοῦνται.

— Ὅσοι μᾶς χρωστᾶνε παρασπένες συνδρομὲς, καὶ μπο-
ροῦνε νὰ μᾶς τίς στείλουν, ἢς μᾶς τίς στείλουν, λογαριάζον-
τας πῶς σὲ τούτη τὴν περίστασιν, ποῦ οἱ περισσότεροι δικοί
μᾶς βρίσκονται στὸν πόλεμο, ποῦ καὶ ποῦ νὰ εἰσπράξουμε,
καμιά συνδρομή, καὶ αὐτῆνε μὲ χίλια βάρσανα.